

venner i en Række forskellige Lande for at høre, hvorvidt det var en frugtbringende Tanke, og for tillige at give dem Lejlighed til at udtale deres Opfattelse af, til hvilke specielle Øjemed en saadan Bevilling bedst kan anvendes. Der er ogsaa indkommet Besvarelser fra forskellige Lande, og med en enkelt Undtagelse gaa alle i den Retning, at man ganske maa billige og glæde sig over, om Danmark maatte ville gaa i Spidsen med at give en større Bevilling til Fredsøjemed, og der udtales fra forskellig Side Haab om, at dette da snart vilde blive fulgt af andre Lande. Dog bemærker en af Brevskriverne, Moneta, en bekendt Fredsven, som i 1907 fik Nobelprisen, at for at man skulde fremsætte Forslag i det italienske Parlament, vilde det være nødvendigt, at man afventede Vedtagelsen i den danske Rigsdag af dette Forslag, men saa mener han, at det kunde give Stødet til, at der ogsaa i andre Lande fremkom og blev vedtaget Forslag i lignende Retning. Om Vanskelighederne ved at finde Opgaver af en for Freden nyttig Art siger han, at saadanne Opgaver ville ikke mangle. Man vil snarere finde sig i Rigdommens Forlegenhed. Det, man endnu mangler, er især Penge.

Ogsaa fra Frankrig udtales det, at Danmark vil have givet hele Verden et mindeværdigt Eksempel ved at aabne Vejen for en ny Opfattelse af den internationale Pligt, hvis et saadant Forslag bliver vedtaget. Kun fra en Side udtales der Betænkeligheder. Det er fra Edward Bahnsen i Holland. Han er bange for, at man skulde gøre Fredsbevægelsen afhængig af de store Stater, naar man kom ind paa paa den Maade at lade den bære frem af Bevillinger. Men ogsaa i den Henseende vil det være beroligende, naar det bliver de smaa Stater, der gaa i Spidsen, og de smaa give lige saa meget som de store. Fredsbevægelsen bliver da ikke afhængig af de store Stater.

Om Øjemedet, som Pengene kunne anvendes til, er der i disse fra de forskellige Fredsvenner fremkomne Udtalelser ogsaa fremsat forskellige Tanker. Men der er egentlig kun en enkelt af dem, som jeg her finder Anledning til at henlede Opmærksomheden paa. Det er den Udtalelse, der er fremkommen fra den bekendte tyske Retslærde, Professor v. Bar i Göttingen. Han mener i Overensstemmelse med et Forslag, han fremsatte allerede for en halv Snes Aar siden, at den bedste Anvendelse af saadanne særlige

Bidrag vilde være Oprettelsen og Opretholdelsen af et internationalt Akademi, der skulde drive Studier over den internationale Rets Udvikling. Det skulde da oprettes i et af de neutrale Lande og bestaa af et begrænset Antal ordinære Medlemmer, der var bosiddende ved Akademiets Sæde, og af et Antal ekstraordinære Medlemmer tilhørende og bosiddende i de forskellige Lande, der skulde sammenkaldes fra Tid til anden i Akademiets Sæde. Dette skulde forberede de interparlamentariske Konferencer og Haagerkonferencens Arbejder og i paakommende Tilfælde give Raad under internationale Tvistigheder. Det skulde være et saadant Sted, hvor, om jeg saa maa sige, Grundlaget kunde lægges for det parlamentariske Arbejde, et Grundlag, hvorpaa baade Diplomaterne, samlede i Haag, og Rigsdagsmændene, samlede i de forskellige Hovedstæder, Tid efter anden og de private Fredsbestræbelser i de enkelte Lande kunde bygge.

Men, mine Herrer, det Forslag, jeg her har den Ære at motivere, gaar ikke ud paa, at de Penge, som den danske Stat saaledes skulde stille til Raadighed, skulle anvendes til dette bestemte Øjemed, det gaar ud paa, at de skulle stilles til Raadighed for den internationale Fredsbevægelse. Jeg skal da tillade mig her paa egne og Medforslagsstilleres Vegne at anbefale dette Forslag til Regeringens og til Tingets velvillige Modtagelse.

Det er jo usædvanligt, at der rejses Forslag om et saa stort Beløb til saadanne Formaal, men i Forhold til de Beløb, der anvendes til Militærforanstaltninger, er dette kun et ringe Beløb. Og naar man spørger om Nyttens af at anvende et saadant Beløb til Fredens Fremme, henviser jeg til den Kendsgerning, at den Fredsbevægelse, det skulde fremme, har skudt kraftige Skud i de sidste 10—15 Aar, og fremdeles til den Kendsgerning, at den som ethvert andet menneskeligt Arbejde støttes ved, at der stilles Pengemidler til dens Raadighed. Desuden tror jeg, det vilde have nogen Betydning med Hensyn til Bedømmelsen af den Nytte, Danmark gør i Verden, naar Danmark viste sig at gaa i Spidsen paa et Omraade af denne Beskaffenhed.

Det er i Virkeligheden saa, at naar vi her sidde og stemme for store Militærbevillinger, gøre vi det vel vidende, at det praktiske Bevis for deres Nytte er meget tvivlsomt; vi gøre det, fordi vi tro, at vi have den Pligt mod vort Fædreland at